

Sygn. akt I C 1007/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : S.S.O. Grażyna Lipianin

Protokolant : **Rafał Marczuk**

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014r. na rozprawie

sprawy z powództwa

Z. Ż. i M. Ż.

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. działająca przez Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w M. działająca przez Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki Z. Ż.:

- a) tytułem zadośćuczynienia kwotę 150.000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;
- b) tytułem odszkodowania kwotę 2.601,10 zł (dwa tysiące sześćset jeden złotych dziesięć groszy) z odsetkami ustawowymi od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;
- c) oddała powództwo Z. Ż. o zapłatę odszkodowania w pozostałej części;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. działająca przez Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda M. Ż. tytułem zadośćuczynienia kwotę 75.050 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki Z. Ż. kwotę 5.017 zł (pięć tysięcy siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda M. Ż. kwotę 4.517 zł (cztery tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu ;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 10.143,65 zł (dziesięć tysięcy sto czterdzieści trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1007/13

UZASADNIENIE

W pozwie z 3 października 2013r. Z. Ż. wniosła o zasądzenie na jej rzecz:

a) zadośćuczynienia w kwocie 150.000zł z ustawowymi odsetkami od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,

b) odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu w kwocie 2.930,11zł z odsetkami ustawowymi od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty.

M. Ż. wniósł o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 75.050zł z odsetkami ustawowymi od 23 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty.

Wnosili również o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew k.2-9).

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą M. działająca przez Oddział w Polsce wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 76-83).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2009r., w godzinach wieczornych, w M., kierujący samochodem osobowym marki A. nr rej. (...) G. W. (1), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jadąc od miejscowości W. w kierunku L. nie zachował szczególnej ostrożności. Utracił panowanie nad pojazdem i uderzył w dwóch rowerzystów jadących w tym samym kierunku. Rowerzyści P. Ż. (1) i G. J. poruszali się wzdłuż prawej krawędzi jezdni, jeden za drugim, w odległości około 30 cm od prawej krawędzi jezdni. Do potrącenia rowerzystów nie doszłoby, gdyby kierowca A. podczas wyprzedzania nie stracił stateczności ruchowej. Rowery nie miały instalacji elektrycznej przednich i tylnych świateł pozycyjnych. Rowerzyści byli oświetleni światłami drogowymi samochodu S., wyprzedzanego przez A.. Gdy pojazd A. wysunął się przed pojazd S. jego kierowca S. S. przełączył światła drogowe na światła mijania. W chwili zrównania się pojazdów odległość od rowerzystów wynosiła 54m. G. W. (1) w pewnym momencie zjechał na lewe pobocze gruntowe i utracił panowanie nad pojazdem. Było to w odległości około 24 m od rowerzystów. Samochód A. wpadł w poślizg, zjechał na prawy pas przed wyprzedzany samochód S. i będąc ustawiony lewym bokiem do zamierzonego kierunku jazdy najechał na rowerzystów P. Ż. (1) i G. J.. Po uderzeniu rowerzystów samochód A. zjechał z drogi na pole, gdzie uderzył w drzewo i przepust drogowy. Kierowca A. w chwili wychyłania się z samochodu S. powinien widzieć rowerzystów w świetle świateł samochodu S.. Jeśli ich nie dostrzegł, to wynikało to z nienależytej obserwacji drogi. Ich zachowanie i brak oświetlenia nie spowodowało w tej konkretnej sytuacji drogowej zagrożenia dla kierowców, zmuszającego do podjęcia manewrów obronnych. Gdyby G. W. (2) należycie obserwował drogę i prawidłowo wykonał manewr wyprzedzania, do wypadku nie doszłoby. To nieprawidłowe zachowania G. W. (1) doprowadziły do utraty panowania nad pojazdem i w konsekwencji do potrącenia rowerzystów (wyrok k. 924-925 i jego uzasadnienie k. 938-953 akt sprawy IV K 547/12). W wyniku potrącenia śmierć na miejscu wypadku poniósł P. Ż. (1). Drugi rowerzysta G. J. został przewieziony do szpitala, gdzie zmarł.

Powódka była na miejscu wypadku, widziała zwłoki syna. Również jego brat M. Ż. był na miejscu wypadku. Zdarzenie miało miejsce 1,5 km od ich domu rodzinnego (zeznania powódki k. 201v, zeznania powoda k.202).

Sprawca wypadku G. W. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w sprawie IV K 547/12 uznany został za winnego tego, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc od miejscowości W. w kierunku L. przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość i nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania samochodu marki S. o nr rej. (...) wskutek czego zjechał na lewe pobocze, a następnie utracił panowanie nad samochodem, wpadł w poślizg i zjechał na prawy pas ruchu doprowadzając do uderzenia w poruszających się w kierunku L. rowerzystów P. Ż. (1) i G. J., w wyniku czego P. Ż. (1) poniósł śmierć na miejscu, a G. J. zmarł po przywiezieniu do szpitala, tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177§ 2 k.k. Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek zadośćuczynienia na rzecz Z. Ż. i E. J. poprzez zapłatę kwot po 50.000zł (wyrok k. 924-925 i jego uzasadnienie k. 938-953 akt sprawy IV K 547/12). Sąd

Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 3 grudnia 2013r. sygn. akt V Ka 955/13 zmienił w części w/w wyrok przyjmując, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i eliminując sformułowanie, że przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość. Uchylił rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu orzeczonym na podstawie art. 46 § 1 k.k., gdyż art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu pozwalającym na zasądzenie zadośćuczynienia obowiązuje od 8 czerwca 2010r. (wyrok k. 1018 akt IV K 955/13).

Powódka jest matką P. Ż. (1). Powód jest bratem P. Ż. (1).

Z. Ż. poniosła koszty pogrzebu syna w kwocie 4.867,10zł (faktury i rachunki k. 27-33) i koszty nagrobka 3.803,30zł (1/3 z 11.410zł - rachunek k. 29), łącznie 8.670,40zł.

W dniu 23 kwietnia 2009r. powódka kupiła cement za kwotę 329,01zł (faktura VAT k. 26).

Powodowie w dniu 23 maja 2013r. zgłosili szkodę pozwanemu wraz z wezwaniem do zapłaty. Z. Ż. żądała zadośćuczynienia w kwocie 250.000zł, odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej w kwocie 20.000zł i zwrotu kosztów pogrzebu w kwocie 16.976,11zł. M. Ż. żądał zadośćuczynienia w kwocie 150.000zł i odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej w kwocie 20.000zł (zgłoszenie szkody k. 19-24, potwierdzenie odbioru k. 25). Uzupełnili dokumentację 19 czerwca 2013r. (pismo k. 102).

Pozwany ma siedzibę w M.. W Polsce działa poprzez Oddział w W. (odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 86-87, informacja z rejestru przedsiębiorców k. 58-62). Pozwany uznał swą odpowiedzialność co do zasady. W toku likwidacji szkody uznał koszty pogrzebu w kwocie 4.867,10zł, nagrobka 3.803,30zł, łącznie 8.670,40zł oraz zadośćuczynienie dla Z. Ż. w kwocie 16.000zł (pismo k. 34-35). Co do M. Ż. uznano zadośćuczynienie w kwocie 8.500zł (pismo k. 36-37). Pozwany przyjął 30% przyczynienia i wypłacił 22 sierpnia 2013r. Z. Ż. koszty pogrzebu i nagrobka w kwocie 6.069, 30 zł oraz M. Ż. zadośćuczynienie w kwocie 5.950zł (bezsporne).

W dacie śmierci P. Ż. (1) miał 18 lat (odpis skrócony aktu urodzenia k. 38, odpis skrócony aktu zgonu k. 39). Był osobą wesołą i lubianą. Uczył się w trzeciej klasie Technikiem Gastronomicznym w L.. Chciał zostać kucharzem. Mieszkał z rodzicami i starszym bratem M.. Grał w zespole piłkarskim (...)K.. Był zżyty z rodzicami i bratem. Pomagał w codziennych obowiązkach domowych. Nie sprawiał kłopotów wychowawczych.

Aktualnie powodowie mieszkają razem i prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Z. Ż. pracuje na poczcie jako asystent, uzyskując dochód miesięczny w kwocie 2.100zł. Mąż powódki, ojciec powoda zmarł w 2013r.

Powódka po śmierci syna korzystała z pomocy psychiatrycznej. Brała środki uspokajające. Nadal codziennie chodzi na cmentarz, pali tam lampki (zeznania powódki k. 201v).

U Z. Ż. w reakcji na śmierć dziecka wystąpiły przewlekłe zaburzenia adaptacyjne z objawami depresyjno-lękowymi, reakcja żałoby o umiarkowanym nasileniu objawów. W okresie bezpośrednio po starcie syna doszło u powódki do zaburzeń emocjonalnych: zaprzeczenia, szoku, protestu. Nadal często wspomina zmarłego syna, czuje dojmujące przygnębienie z powodu jego straty. Ma poczucie niezawinionej kary ze strony losu. Wystąpiły symptomy depresyjne, postawa rezygnacyjna, zniechęcenie, zamknięcie się w sobie z izolacją społeczną, anhedonia, utrata zainteresowań, spadek aktywności, trudności z mobilizowaniem się do niej, zaburzenia snu i apetytu, znaczący spadek wagi. Nadal ujawnia się pesymistyczna samoocena, gorzyc i nastawienie rezygnacyjne. Z relacji powódki wynika, że śmierć syna przeżyła znacznie ciężiej niż śmierć męża i w ocenie biegłych sądowych jest to wiarygodne, gdyż relacje między małżonkami były nie najlepsze, mąż nadużywał alkoholu, a nadto zmarł po dłuższej chorobie. Gwałtowna strata syna spowodowała wystąpienie wyraźnych zaburzeń emocjonalnych, czynnościowych. Czas ich największego nasilenia to rok. Potem stopniowo wygaszały, obecnie są nadal zauważalne. U powódki wystąpił długotrwały 5% uszczerbek na zdrowiu. Z uwagi na upływ czasu powódka nie wymaga farmakoterapii ani psychoterapii (opinia biegłych psychiatry M. M. (2) i psychologa E. M. k. 221-227, zeznania świadka M. W. k. 202v-203, zeznania świadka A. M. k.203-203v, zeznania powódki k. 235v i k. 201v-202).

M. Ż. w dacie śmierci brata miał 21 lat. Miał bardzo dobre relacje z bratem. Mieli wspólnych znajomych. Powód był silnie emocjonalnie związany z bratem. Mieli wspólne zainteresowania. Chętnie razem spędzali czas. U powoda po śmierci brata pojawiały się trudności z koncentracją uwagi i zapamiętywaniem podczas nauki na studiach, co utrudniało powodowi uzyskanie satysfakcjonujących wyników. Studia ukończył w 2012r. Podjął pracę od 1 lipca 2013r.

U M. Ż. wystąpiła po śmierci brata przewlekła reakcja adaptacyjna, jako reakcja żałoby po utraconym bardzo bliskim członku rodziny. Po śmierci brata wystąpił żal, smutek, przygnębienie, poczucie straty. Powodowało to w oczywisty sposób obniżenie jakości życia, ograniczenie go do przeżywania żałoby. Bezpośrednio po śmierci brata miał kłopoty ze snem. Okresowo w nocy pojawiał się lęk, płacz. Odizolował się od otoczenia. Bardzo długo nie spotykał się z rówieśnikami. Unikał kontaktów i rozmów z innymi członkami rodziny. Zaniedbał swoje codzienne obowiązki, zaniedbał swoje hobby. Przestał spędzać czas wolny w sposób aktywny i w towarzystwie, co wcześniej sprawiało mu przyjemność. Okres taki trwał około 2 lat. Potem stopniowo zaczął powracać do normalnego rytmu, skończył studia, znalazł pracę, planuje przyszłość. Jego stan psychiczny jest wyrównany, nie wymaga pomocy specjalistycznej – psychiatry ani psychologa. Nadal odczuwa naturalny po utracie bliskiej osoby brak brata, tęskni za nim. Rokowania na przyszłość są pozytywne mając na uwadze młody wiek, perspektywy życiowe i możliwości realizacji się w przyszłości. Stopniowo może to rekompensować stratę osoby bliskiej (opinia psychologa klinicznego E. M. k. 228-230, zeznania świadka M. W. k. 202v-203, zeznania świadka A. M. k.203-203v, zeznania powoda k. 235v i k. 202-202v).

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez strony i nie budziły zastrzeżeń Sądu. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków oraz samych powodów.

Sąd podzielił wywołane w sprawie opinie biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii. Wydane zostały one przez osoby posiadającą wiedzę specjalistyczną w swojej dziedzinie, kwalifikacje i doświadczenie, na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz po bezpośrednich badaniach powodów. Opinie sądowe są rzetelne, obiektywne i zawierają wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania. Stanowią podstawę ustaleń odnośnie wpływu śmierci P. Ż. (1) na stan zdrowia psychicznego powodów i skutków jakie może to zdarzenie wywołać w przyszłości oraz stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu Z. Ż..

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry odnośnie M. Ż., gdyż uznał niecelowość tego dowodu. Powód nie leczył się psychiatrycznie i nic nie wskazuje, by wymagał takiego leczenia. Wystarczająca była opinia biegłego psychologa klinicznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

W świetle art. 35 i art. 36 ust. 1 zd.1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013.392-j.t.) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego

pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Pozwany jako ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, ale zakwestionował co do wysokości. Podnosił przyczynie się P. Ż. (1) do powstania szkody.

Stosownie do treści art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Takie czynniki jak podstawa odpowiedzialności sprawcy szkody, stopień winy obu stron, wina lub nieprawidłowość zachowania poszkodowanego, stanowią przesłanki oceny, czy i w jakim stopniu uzasadnione jest zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody.

W ocenie Sądu P. Ż. (1) nie przyczynił się do powstania szkody. Z okoliczności zdarzenia, ustalonych w sprawie IV K 547/12, wynika jednoznacznie, że wyłączną winę za zaistnienie wypadku ponosi kierowca samochodu A. G. W. (1). Brak należytego oświetlenia rowerów nie miał wpływu na przebieg wypadku. Zatem nie ma podstaw do przypisania winy P. Ż. (2) i pomniejszenia należnych powodom kwot zadośćuczynienia i odszkodowania.

Jeżeli skutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę - art. 446 § 4 k.c.

Zadośćuczynienie ma zrekompenzować straty niemajątkowe, krzywdę wywołane przez śmierć najbliższego członka rodziny. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Można przyznać zadośćuczynienie za ból, pewne utrudnienia życiowe, za konieczność odmiennego urządzenia sobie życia. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, pogorszenie stanu zdrowia na skutek śmierci osoby bliskiej.

W ocenie Sądu żądanie powodów zasądzenia na ich rzecz zadośćuczynienia jest co do zasady i co do wysokości usprawiedliwione. Roszczeń dochodzi matka i jedyny brat, którzy mieszkali w jednym domu i wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe. P. Ż. (1) stanowił dla matki oparcie i pomoc. Z bratem wspólnie spędzali czas wolny. Mieli tych samych kolegów i zainteresowania. Stanowili rodzinę. Nagła śmierć P. Ż. (1) spowodowała u powodów cierpienie i pogorszenie jakości życia. Utrata dziecka, bez względu na jego wiek, jest bardzo ciężkim przeżyciem dla matki. Więzy między braćmi były też niewątpliwie silne. Zatem żądane kwoty, po uwzględnieniu wypłaty dla M. Ż. nie są wygórowane.

Powódka nie otrzymała od ubezpieczyciela ani od sprawcy wypadku żadnych kwot tytułem zadośćuczynienia. Za zasadne należy uznać żądanie zasądzenia kwoty 150.000zł z tego tytułu od pozwanego.

Pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 5.950zł. W ocenie sądu kwota zadośćuczynienia 81.000zł (5.950zł+75.050zł) nie jest nadmierna i żądanie M. Ż. zasądzenia kwoty 75.050zł zostało uwzględnione w całości.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia", to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej.

Pozwany zwrócił Z. Ż. koszty pogrzebu i nagrobka pomniejszone o 30%. Wobec braku podstaw do uznania przyczynienia i obniżenia odszkodowania, zasądzeniu podlega pozostała kwota 2.601,10zł (30% z kwoty uznanej 8.670,40zł).

Oddalono żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 329,01zł. Są to koszty zakupionego przez powódkę cementu. Powódka nie udowodniła, że koszty te poniesione zostały w związku ze śmiercią syna.

W świetle art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Pozwany pozostaje w zwłoce od wskazanej w pozwie daty. Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela, również co do wysokości – art. 817 k.c. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił uznane kwoty 22 sierpnia 2013r. Zatem co do pozostałych zgłoszonych i nie zrealizowanych żądań powodowie mogą domagać się odsetek ustawowych za zwłokę w zapłacie.

Rozstrzygnięcie o kosztach odnośnie powódki uzasadnia treść art. 100 zd. 2 k.p.c. Z. Ż. uiściła część opłaty od pozwu 1.000zł (potwierdzenie wpłaty k.74) oraz zaliczkę na opinię biegłego psychologa w kwocie 400zł (zawiadomienie o wpłacie k. 208). Pozwany uiścił zaliczkę na opinię psychiatry (zawiadomienie o wpłacie k. 209). Powódka poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika 3.600zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Żądanie powódki oddalone zostało jedynie co do kwoty odszkodowania 329,01zł. Mając na uwadze, że powódka uzyskała prawie całość żądanej kwoty, zasądzono na jej rzecz od pozwanego całość poniesionych kosztów procesu w kwocie 5.017zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach odnośnie M. Ż. uzasadnia treść art. 98 i 99 k.p.c. Powód uiścił część opłaty od pozwu w kwocie 500zł (potwierdzenie wpłaty k.74). Uiścił zaliczkę na opinię biegłego psychologa 400zł (zawiadomienie o wpłacie k. 208). Żądanie powoda uwzględnione zostało w całości i przysługuje mu zwrot całości poniesionych kosztów procesu. Jest to kwota uiszczonej opłaty od pozwu 500zł, 3.600zł wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i zaliczki na biegłego 400zł. Łącznie jest to 4.517zł.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. 2014.1025) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić (...) Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Pozostaje do pobrania nieuiszczona opłata od pozwu Z. Ż. 6.647zł (należna 7.647zł – 1.000zł). Od uwzględnionego żądania nieuiszczona opłata wynosi 6.630zł. Pozostała też nieuiszczona kwota wydatków na wynagrodzenie biegłych 2 x po 79,55zł. Łącznie nieuiszczone koszty sądowe w zakresie uwzględnionego żądania Z. Ż. wynoszą 6.789,10zł.

Nieuiszczone koszty sądowe w zakresie żądania M. Ż. wynoszą: opłata od pozwu 3.275zł (należne 3.775zł-500zł) i wydatek na wynagrodzenie biegłego 79,55zł, łącznie 3.354,55zł.

Nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 10.143,65zł (6.789,10zł+3.354,55zł). Sąd odstąpił od obciążania powódki kwotą 17 zł opłaty od pozwu w części oddalającej powództwo.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.